

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΜΗΝΟΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2008

Ύπο Ἀρχιμανδρίτου Νικηφόρου Ἀ. Κυπριανοῦ
Ἐφημερίου Ἰ.Ν. Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Γλυκῶν Νερῶν

5 Ὀκτωβρίου, Κυριακή 16η Ἐπιστολῶν

Ἀπόστολος: Β΄ Κορινθ 6, 1-10

«Ἐν λόγῳ ἀληθείας, ἐν δυνάμει Θεοῦ, διὰ τῶν ὄπλων τῆς δικαιοσύνης τῶν δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν».

Σήμερα, ἀδελφοί μου, ποῦ ὅπως καὶ τότε, τὰ πρῶτα ἀποστολικά χρόνια, ψευδαπόστολοι καὶ ψευδοδιδάσκαλοι κυκλοφοροῦν, «καπιλεύοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ» καὶ σπέρνουν στοὺς πιστοὺς διχόνοιες καὶ σχίσματα καὶ διδάσκουν ἐντάλματα καὶ διδασκαλίες ἀνθρώπων καὶ ἀνακατεύουν τὴν ἀλήθεια μὲ τὸ ψέμα καὶ τὶς δεισιδαιμονίες, εἶναι ἀνάγκη νὰ στραφοῦμε πρὸς τὸν λόγο «τῆς ἀληθείας» ὅπως αὐτὸς μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ διδάσκεται καθαρὰ καὶ ἄδολα ἀπὸ τὸν ἀπόστολο Παῦλο καὶ νὰ διδαχθοῦμε πὼς πρέπει νὰ πολεμᾶμε μὲ τὰ ὅπλα τῆς δικαιοσύνης «τὰ δεξιὰ καὶ τὰ ἀριστερά»· τί εἶναι ἄραγε τὰ ὅπλα αὐτά;

«Δεξιὰ ὅπλα» εἶναι τῆς ζωῆς τὰ χαρούμενα γεγονότα καὶ «ἀριστερά» τὰ θλιβερὰ καὶ κακά· τὴν ἀρετὴ, δηλαδή, μπορεῖ νὰ τὴν ἐπιτύχῃ ὁ ἄνθρωπος καὶ μὲ τὶς χαρὲς καὶ μὲ τὶς λύπες· καὶ ὅπως ὁ στρατιώτης πολεμᾶ κρατῶντας ὅπλα καὶ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ στὰ χέρια του, ἔτσι καὶ κάθε χριστιανὸς πρέπει νὰ πολεμᾶ μὲ γενναιότητα καὶ μὲ ὅλα τὰ μέσα. Καὶ ὅπως ὁ ἔμπειρος στρατιώτης ξέρει νὰ χειρίζεται ὅλα τὰ εἶδη τῶν ὄπλων, ἔτσι καὶ ὁ χριστιανὸς μὲ τὰ πνευματικά ὅπλα πρέπει νὰ δίνῃ τὴ μάχη πρὸς κάθε κατεύθυνση. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, λέει ὁ ἅγιος Θεοφύλακτος «*δι' ἀμφοτέρων ἀμύμητος ἐδείκνυτο, οὔτε τοῖς λυπηροῖς συστελλόμενος, οὔτε τοῖς εὐθυμοτέροις ὀγκούμενος*».

Ὁ Κύριος ἐπιτρέπει ν'ἄχουμε καὶ χαρὲς καὶ λύπες· καὶ εὐχάριστα καὶ δυσάρεστα· καὶ καλὰ καὶ κακά· καὶ εὐτυχίες καὶ δυστυχίες· καὶ τιμὲς καὶ συκοφαντίες. Κυβερνᾷ καὶ ἐποπτεύει τὰ πάντα. Αὐτὸς εὐλογεῖ τὴν ζωὴ καὶ ἐπιτρέπει τὸν θάνατο, τὸν πλοῦτο καὶ τὴ φτώχεια, τὴν υἰγεία καὶ τὴν ἀσθένεια. «*Κύριος θανατοῖ καὶ ζωογονεῖ, κατάγει εἰς ἄδου καὶ ἀνάγει. Κύριος πτωχίζει καὶ πλουτίζει, ταπεινοῖ καὶ ἀνυψοῖ*» (Α΄ Βασιλ. 2, 6-8). «*Δίκαιος Κύριος ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς Αὐτοῦ καὶ ὅσιος ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις Αὐτοῦ*».

Ἀδελφοί μου, ὡς ὄπλα δεξιὰ ἄς θεωρήσουμε τὴν χαρούμενη ὄψη τῆς ζωῆς· τὴν εὐτυχία, τὴν εὐημερία, τὴν ἄνεση, τὴν χαρά. Πῶς πολέμπσε ὁ Ἀβραάμ πού ἦταν πλούσιος σφόδρα, κτήνεσι καὶ ἀργυρίῳ καὶ χρυσίῳ»; Πολέμπσε μὲ τὸν πλοῦτο τὴ φυλαργυρία καὶ ἔκαμε τὸ σπίτι του ξενοδοχεῖο καὶ ἀξιώθηκε τρέχοντας νὰ συναντήσῃ τοὺς ξένους, νὰ προσκυνήσῃ τὴν Ἁγία Τριάδα (Γεν.18,4-5). Μὲ τὸ ἴδιο ὄπλο τοῦ πλούτου πολέμπσε καὶ ὁ Ἰώβ καὶ νίκησε. Ὅχι ὅμως καὶ ὁ πλούσιος τοῦ Εὐαγγελίου. Αὐτὸς μὲ τὸν πλοῦτο του πολεμοῦσε τὴν ἐγκράτεια καὶ τὴ σωφροσύνη καὶ ἦταν ἐχθρὸς τῆς ἀγάπης. *«Ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον, εὐφραϊνόμενος καθ' ἡμέραν λαμπρῶς»*. Πρὸς τὸν Λάζαρο καμμία βοήθεια, καμμία συμπόνια. Δὲν ἀρκεῖ ν᾿ἀχη κανεὶς ὄπλα, ἀλλὰ ἀλλὰ νὰ ξέρῃ νὰ τὰ χειρίζεται καὶ τὰ «δεξιὰ» καὶ τὰ «ἀριστερά». Ὅλα τὰ ὄπλα ἔχουν ἓνα σκοπὸ· τὴν νίκη. Ὅπως καὶ ὅλα τὰ γεγονότα τῆς ζωῆς, εὐχάριστα καὶ δυσάρεστα στοχεύουν στὴν ἀρετὴ καὶ τὴν ἀγιότητα.

Παράδειγμα ὁ Ἰώβ, ὁ ὁποῖος καὶ μὲ τὸν πλοῦτο καὶ μὲ τὴ φτώχεια, καὶ μὲ τὴ δόξα καὶ μὲ τὴν ἀθλιότητα, καὶ μὲ τὴν πολυτεκνία καὶ μὲ τὴν ἀτεκνία, καὶ μὲ τὴν υἰετία καὶ μὲ τὴν ἀρρώστια, πέτυχε ἔργα ἀρετῆς. Πολέμπσε καὶ νίκησε μὲ τὰ ὄπλα τὰ δεξιὰ καὶ τ' ἀριστερά. Ἦταν ἄνθρωπος *«εὐγενῆς τῶν ἀφ' ἡλίου ἀνατολῶν»*. Ἀπεδείχθη *«ἄνθρωπος ἄμεμπτος, ἀληθινός, θεοσεβής, ἀπεχόμενος παντὸς πονηροῦ πράγματος»*. Ὁ Θεὸς δοκίμασε τὸν Ἰώβ μὲ τὰ δεξιὰ ὄπλα καὶ εὐδόκησε νὰ δοκιμασθῇ καὶ μὲ τὰ ἀριστερά, ὥστε ν' ἀριστεύσῃ καὶ μ' αὐτά. Τί καὶ ἂν ὁ πολύτεκνος γίνεται ἀτεκνος, ὁ πλούσιος πτωχός, τί καὶ ἂν ὁ ἄρχοντας κάθεται *«ἐπὶ κοπρίας ἔξω τῆς πόλεως»*; Τί καὶ ἂν σαπίζουν καὶ λειώνουν οἱ σάρκες του καὶ οἱ φίλοι του ἀντὶ νὰ τὸν παρηγορήσουν μεγαλώνουν τὴ θλίψη του; Αὐτὸς ὁ δίκαιος καὶ πολυθαύμαστος Ἰώβ *«ἐν τούτοις πᾶσι τοῖς συμβεβηκόσιν αὐτῷ οὐδὲν ἤμαρτεν ἐναντίον Κυρίου»*· καὶ ἀπαντοῦσε ἡρωϊκά· *«Γυμνὸς ἐξῆλθον ἐκ τῆς κοιλίας μητρὸς μου, γυμνὸς καὶ ἀπελεύσομαι», «Ὁ Κύριος ἔδωκεν, ὁ Κύριος ἀφείλετο», «Εἶπὲν τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον»*.

Ὁ Ἰώβ λοιπόν, ἀδελφοί, ἀφαιρεῖ κάθε πρόφαση καὶ δικαιολογία, οὔτε ὁ πλούσιος μπορεῖ νὰ δικαιολογεῖται πῶς ἢ μέριμνα καὶ ἢ φροντίδα τοῦ πλούτου του, τὸν ἐμποδίζουν ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, τὴν προσευχὴ καὶ τὴν μετάνοια. Οὔτε ὁ πτωχὸς ἔχει δικαίωμα νὰ πῆ ἢ φτώχεια μὲ ἀναγκάζει νὰ πῶ ψέματα ἢ νὰ κλέψω· ἢ ἀντίληψη ὅτι ἢ μεγάλην χαρὰ τὸν μέθυσε γι' αὐτὸ ἔπεσε σὲ λάθη καὶ ἀμαρτίες ἢ ἢ λύπη καὶ ἢ θλίψη τὸν ἔκανε νὰ θυμώσῃ καὶ νὰ παραφερθῇ πρέπει νὰ διασκορπισθῇ «δεξιὰ καὶ ἀριστερά». Ἀδελφοί μου· ἄς στοχεύσουμε ὅλοι τὴν ἀρετὴ καὶ πολεμώντας γιὰ νὰ τὴν κατακτήσουμε, ἄς χρησιμοποιήσουμε καὶ τὰ δεξιὰ καὶ τὰ ἀριστερά ὄπλα, δηλ. καὶ τὶς χαρὲς καὶ τὶς λύπες· Ἀμήν.

12 Ὀκτωβρίου, Κυριακή 17η,
Τῶν ἁγίων Θεοφόρων Πατέρων τῆς ἐν Νικαίᾳ Ζ΄ Οἴκουμ. Συνόδου
Ἀπόστολος: Τίτον 3, 8-15

«Μωρὰς δὲ ζητήσεις καὶ γενεαλογίας καὶ ἔρεις καὶ μάχας νομικὰς περιϊστασοῦ· εἰσὶ γὰρ ἀνωφελεῖς καὶ μάταιοι».

«Ν᾽ ἀποφεύγεις τὶς ἀνόητες συζητήσεις καὶ τὶς μυθολογίες καὶ ὅλες ἐκεῖνες τὶς φιλονικίες καὶ διαμάχες (γύρω ἀπὸ τὸν Ἰουδαϊκὸ νόμο). Εἶναι συζητήσεις ἄχρηστες καὶ μάταιες, δίχως καμμία ὠφέλεια». Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ καταρτίζει καὶ ἐκπαιδεύει ὁ ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος τὸν μαθητὴ τοῦ Τίτου· κατέχει πολὺ καλὰ τοὺς κανόνες τῆς πολεμικῆς τέχνης καὶ ὡς στρατηγὸς, ὡς πνευματικὸς ἀγωνιστής, γνωρίζει τὰ μυστικὰ τῆς νίκης καὶ ἐνημερώνει τὸν Τίτο καὶ ὅλους ἐμᾶς· γιατί σήμερα, ἀδελφοί μου, μαζί μὲ τὸν ἀπόστολο Τίτο, μαθαίνουμε ὅλοι πὼς συζητήσεις καὶ ἔρευνες ποὺ ἀποβλέπουν μόνον στὴν ἀλαζονικὴ ἐπίδειξη πρέπει ν᾽ ἀποφεύγῳνται, γιατί μὲ τέτοιες συζητήσεις οὔτε ὅσοι τὶς ἀκοῦνε οὔτε ὅσοι τὶς λένε ὠφελοῦνται· εἶναι μεγάλη σοφία νὰ γνωρίζῃ ὁ ἄνθρωπος καὶ μάλιστα ὁ χριστιανὸς πότε νὰ μιλᾷ καὶ τί νὰ λέει.

Πολλὰ λάθη καὶ ζημιὲς ἔχουν προέλευση τὴν γλῶσσα. Μόνον «ὅστις ἐν λόγῳ οὐ παίει εἶναι τέλειος ἀνὴρ», ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος. Ὅμως ἐκ τῆς γλώσσης πόσα λάθη, πόσες πτώσεις, πόσα σφάλματα, πόσες μωρὲς κουβέντες, πόσες πληγές; «Βολὶς τιτρώσκουσα ἢ γλῶσσα» ἢ προπέτης (Ἱερ. 9-8). Ἐτσι παρατηρεῖται τὸ φαινόμενο, ἀδελφοί μου, ἄνθρωποι νὰ θέλουν νὰ μιλοῦν συνεχῶς· γιὰ ὅλους καὶ γιὰ ὅλα· χωρὶς νὰ περνοῦν τὰ λόγια τους ἀπὸ τὸ κόσκινο τοῦ μυαλοῦ· περιεργάζονται ξένες ὑποθέσεις, κρίνουν, κατακρίνουν, δικάζουν γνωστοὺς καὶ ἀγνώστους. Μιλοῦν αὐθεντικὰ γιὰ ζητήματα ποὺ δὲν εἶναι τῆς ἀρμοδιότητός τους· ἄλλοι «κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν» ἀπὸ μὲν τῆς ἀληθείας τὴν ἀκοήν ἀποστρέφουσιν, ἐπὶ δὲ τοὺς μύθους ἐκτραπήσονται» (Β΄ Τιμοθ. 4-4).

Στὴν Σοφία Σειράχ ἔχει γραφῆ: «Ὁ πλεονάζων λόγος, βδελυχθήσεται» (Σοφ. Σειράχ 20-8). Ἀκόμα δὲ μᾶς πληροφορεῖ ἡ Γραφή ὅτι «ἐκ πολυλογίας οὐκ ἐκφεύξῃ ἀμαρτίαν» (Παρ. 10-19). Ἀδελφοί· νὰ προτιμοῦμε ν᾽ ἀκοῦμε, παρὰ νὰ μιλοῦμε· νὰ συγκρατοῦμε τὴ γλῶσσα μας, ὅταν ἡ καρδιά μας εἶναι ταραγμένη· ν᾽ ἀποφεύγομε τὰ περιττὰ λόγια καὶ «μωρὰς δὲ ζητήσεις καὶ γενεαλογίας καὶ ἔρεις...· εἰσὶ γὰρ ἀνωφελεῖς καὶ μάταιοι». Ἀνώφελος καὶ μωρὲς κουβέντες οὔτε ἐμᾶς

ώφελοῦν οὔτε τοὺς ἄλλους, πολὺ δὲ περισσότερο δὲν συντελοῦν στὴ δόξα τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ ὁ ἱερός Χρυσόστομος μᾶς προτρέπει: «κἂν μὴ τί εἰς δόξαν Θεοῦ γίνηται, μηδὲ γινέσθω, μηδὲ λεγέσθω παρ' ἡμῶν».

Ἐπικίνδυνες εἶναι ἐπίσης οἱ φλυαρίες μὲ τοὺς αἵρετικούς· ἄσκοπες· συνήθως χωρὶς ἀποτέλεσμα, γιατί τοὺς τυφλώνει ὁ φανατισμὸς καὶ παραμένουν μὲ πείσμα στὴν πλάνη καὶ τὴν κακοδοξία. Καὶ εἶναι ἐπίκαιρη καὶ ἐδῶ ἡ προτροπὴ τοῦ Θεοῦ Παύλου· «αἵρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ». Στὴν ἐπιμονή τους ἄς ἀντιτάξουμε τὴν εὐγενικὴ σιωπή, ποὺ κάποτε εἶναι ὁ πιὸ καλὸς καὶ δυναμικὸς δάσκαλος.

Ἀδελφοί· μπορεῖ ν᾿μαστε σοφοὶ γι' αὐτὸ καὶ μιλοῦμε· ὅμως εἴμαστε ἀντικειμενικὰ πιὸ σοφοί, ὅταν σιωποῦμε. Τὸ μάθημα τῆς σιωπῆς εἶναι δύσκολο, ἀλλὰ γεμᾶτο μεγαλεῖο. Ἡ μάχη τῆς σιωπῆς εἶναι μιὰ ἥρωϊκὴ μυστικὴ μάχη τῆς ψυχῆς. Εἶπε κάποιος στοχαστὴς σύγχρονος: «Εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπερασπιστοῦμε τὴν σιωπή, γιατί ἀπειλεῖται». Ἡ σιωπὴ εἶναι τὸ πιὸ εὐωδιαστὸ λουλούδι στὸ ἀπέραντο χωράφι τῶν ἀγκαθιῶν τῆς πολυλογίας· «εἰ ἔστι σοι σύνεσις, ἀποκρίθητι τῷ πλησίον· εἰ δὲ μή, ἡ χεὶρ σου ἔστω ἐπὶ στόματί σου» (Σοφ. Σειρ.5-12). Ὁ σοφὸς Ἐκκλησιαστὴς συμπληρώνει: «Καιρὸς τοῦ σιγᾶν καὶ καιρὸς τοῦ λαλεῖν» «Μὴ σπεῦδε ἐπὶ στόματί σου καὶ ... ἔστωσαν οἱ λόγοι σου ὀλίγοι» (Ἐκκλ. 5-1).

Κοντολογῆς: οἱ μεγάλοι διδάσκουν πιότερο μὲ τὴ σιωπή τους παρὰ μὲ τὰ λόγια τους· μπορεῖ ν᾿ναὶ δύσκολο τὸ μάθημα τῆς σιωπῆς, ἀλλ' εἶναι ἀναγκαῖο γιὰ τὴν πνευματικὴ μας πρόοδο. Ἡ σιωπὴ εἶναι ἀδελφὴ τῆς αὐτοσυγκέντρωσης καὶ θερμοκήπιο τῆς προσευχῆς· πότε ὅμως: ὅταν υἰοθετήσουμε τὴν τοῦ σοφοῦ Σειράχ ὑπόδειξη: «καὶ τοῖς λόγοις σου ποίησον ζυγὸν καὶ σταθμόν, καὶ τῷ στόματί σου ποίησον θύραν καὶ μοχλόν». Πᾶρε δηλαδὴ ζυγαριὰ καὶ ζύγισε τὰ λόγια σου καὶ στὸ στόμα σου βάλε πόρτα καὶ σύρτη. Ὅπως οἱ κλειδαριές καὶ οἱ σύρτες εἶναι ἡ ἀσφάλεια τοῦ σπιτιοῦ, ἔτσι καὶ ἡ σύνεση καὶ ἡ σιωπὴ ἡ ἀσφάλεια τοῦ στόματος.

Ἀδελφοί μου,

Μακρὰ ἀπὸ «μωρὰς ζητήσεις καὶ ἔρεις καὶ μάχας», «εἰσὶ γὰρ ἀνωφελεῖς καὶ μάταιοι». Ἄς μάθουμε πότε νὰ μιλοῦμε καὶ πότε νὰ σιωποῦμε· μὲ σοφία νὰ μιλοῦμε καὶ μὲ σοφία νὰ σιωποῦμε· σοφοὶ στὰ λόγια · σοφοὶ στὴν σιωπή·

Ἀμήν.

19 Ὀκτωβρίου, Κυριακὴ 18ῃ Ἐπιστολῶν

Ἀπόστολος: Β΄ Κορινθ. 9, 6-11

«Πάντοτε... περισσεύετε εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν», γιατί «ίλαρόν δότην ἀγαπᾷ ὁ Θεός».

Καὶ πάλι, ἀγαπητοί μου, ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς ὑπενθυμίζει τὸ θεάρεστο καθῆκον τῆς προσφορᾶς καὶ τῶν καλῶν ἔργων ποὺ πρέπει νὰ μὴ λησμονοῦν ποτὲ οἱ Χριστιανοί. Ὅσον θὰ ὑπάρχουν στὶς ἀνθρώπινες κοινωνίες ἄνθρωποι φτωχοὶ καὶ δυστυχισμένοι, μάτια δακρυσμένα, πόνος καὶ θλίψη, οἱ λόγοι τοῦ ἀποστόλου Παύλου θᾶχουν ἐπικαιρότητα καὶ σημασία θεμελιώδη. Γι' αὐτὸ οἱ χριστιανοὶ πρωτοστατοῦν σὲ κάθε κάθε καλὸ ἔργο καὶ βοηθοῦν μὲ περισσὴ ἀγάπη. Καθοδηγοῦνται ἀπὸ τὴν πίστη τους καὶ καθοδηγοῦν μὲ τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης τους καὶ τοὺς ἄλλους. Φωτίζουν καὶ θερμαίνουν μεταδίδοντας ἀπὸ τὸν πλοῦτο τῆς ψυχῆς τους. Εἶναι φορεῖς τῆς ἀγάπης καὶ φάροι καλῶν ἔργων. Μιμοῦνται τὸν Κύριο ποὺ πλούσια «ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πέννισι» καὶ ἐπὶ πλέον «ίλαρόν δότην ἀγαπᾷ ὁ Θεός».

Ἀλήθεια, ἀδελφοί μου, ποιὸς εἶναι μέγας στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ; Ποιὸς ἄλλος ἀπὸ αὐτὸν ποὺ ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ στὴν ἐδῶ ζωὴ του ἔργα ἀληθινῆς καὶ ἔμπρακτης ἀρετῆς, δηλ. ἔργα ἀγάπης καὶ φιλανθρωπίας· «ὃς δ' ἂν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ». Δὲν εἶναι ἀρκετὴ ἡ γνώση τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Πάνω ἀπὸ τὴ διδασκαλία καὶ τὰ λόγια, εἶναι τὰ ἔργα, ἡ πράξις. Λέει κάπου ὁ Μ. Βασίλειος: «τὸν Χριστιανὸ δὲν τὸν ὠφελοῦν τὰ ὀρθὰ δόγματα, ἂν δὲν συνοδεύωνται μὲ ἔργα». Κατὰ τὴν στιγμή τῆς Δευτέρας Παρουσίας καὶ τῆς κρίσεως δὲν θὰ ἐρωτηθοῦμε τί ἔχουμε διαβάσει, ἀλλὰ τί ἔχουμε πράξει. Εἶναι πολὺ εὐκόλο νὰ διαβάξῃ καὶ ν' ἀκούῃ κανεὶς τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ πιὸ δύσκολο νὰ τὸν ἐφαρμόσῃ· «Μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν».

Ἀληθινὴ ἐπανάσταση θὰ γίνῃ, ἂν ὅλοι οἱ χριστιανοὶ μόνο γιὰ μιὰ μέρα ζοῦσαν τὸν χριστιανισμό τους καὶ ἂν τὰ λόγια ἀκολουθοῦν τὰ ἔργα. Καλὴ βέβαια ἡ διδασκαλία, ἀλλὰ, ὅπως λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, «ἄνευ τοῦ ποιεῖν, οὐ μόνον κέρδος οὐδέν, ἀλλὰ καὶ ζημίαν πολλὴν φέρει». Δίχως τὰ ἔργα, ὁ Χριστιανισμὸς θὰ ἦταν μιὰ σκιά, ἓνα ὄνειρο, μιὰ ἀράχνη, μιὰ οὐτοπία. Ὁ Χριστιανισμὸς

ὀφείλει τὸ μεγαλεῖο του στὴ διδασκαλία τῆς ἀγάπης καὶ τῶν καλῶν ἔργων. Ἡ ἀγάπη ἔγραψε τὶς πιὸ ὠραῖες σελίδες τῆς ἱστορίας καὶ δημιούργησε τὸν πιὸ ὠραῖο πολιτισμό. Ἡ καλλίτερη καὶ πιὸ ἀποτελεσματικὴ ἱεραποστολὴ εἶναι τὰ καλὰ ἔργα.

Οἱ «ἡμέτεροι», λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, πρέπει νὰ πρωτοστατοῦν στὰ καλὰ ἔργα· πάντοτε καὶ πρὸς ὅλους. Τὰ καλὰ ἔργα δὲν γνωρίζουν καιροὺς καὶ χρόνους· δὲν γίνονται μονάχα τὰ Χριστούγεννα καὶ τὴν Λαμπρὴ οὔτε ξεχωρίζουν γιορτὲς καὶ καθημερινές. Πάντοτε πρέπει νὰ γίνονται μὲ τὴν ἴδια διάθεση. Μὲ ζῆλο καὶ ἐνθουσιασμό· μὲ εἰλικρίνεια καὶ ἀνιδιοτέλεια, «προΐστανται καλῶν ἔργων». «Οἱ ἡμέτεροι» κλείνουν σωματικὰ καὶ ψυχικὰ τραύματα, σκύβουν σὰν καλοὶ σαμαρεῖτες στὸν πόνο τοῦ πλησίον, χύνουν λάδι συμπόνιας καὶ ἀγάπης σὲ κάθε πονεμένο, σκουπίζουν τὰ δάκρυα τῶν θλιμμένων, σκορποῦν παρηγοριὰ καὶ ἀνακούφιση σὲ ἀσθενεῖς· διαλύουν παρεξηγήσεις, μεταγγίζουν ἐλπίδα καὶ αἰσιοδοξία· γίνονται «τοῖς πᾶσι τὰ πάντα». Ἔτσι βλέπουν οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι «τὰ καλὰ ἡμῶν ἔργα καὶ δοξάζουσι τὸν Πατέρα ἡμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς».

Τὰ καλὰ ἔργα πιστοποιοῦν τὴν γνησιότητα τῶν χριστιανῶν. Ἡ ἀκαρπία καλῶν ἔργων μᾶς ἀποκλείει ἀπὸ τὴν βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Τὰ στοιχεῖα τῆς χριστιανικῆς μας ταυτότητος πρέπει νὰναι «περίσσευμα εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν», γιατί αὐτὸ τὸ περίσσευμα ἀποτελεῖ τὸ εἰσιτήριό μας γιὰ τὴν αἰώνια χαρὰ τ' Οὐρανοῦ.

26 Ὀκτωβρίου, Κυριακὴ 19ῃ Ἐπιστολῶν

Ἀπόστολος: Β΄ Τιμοθ. 2, 1-10

Ἑορτὴ τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου

«Σὺ οὖν κακοπάθησον ὡς καλὸς στρατιώτης· Ἐὰν δὲ καὶ ἀθλῇ τις οὐ στεφανοῦται, ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ».

Ὁ δρόμος γιὰ τὴν ἀγιότητα καὶ τὴν θέωση, ἀδελφοί μου, περνᾶ μέσα ἀπὸ τὸ στρατόπεδο· ἐκεῖ οἱ στρατευμένοι ἐκπαιδεύονται, ἀθλοῦνται καὶ κακοπαθοῦν γιὰ τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ, γιὰ ν' ἀγιάζεται τ' ὄνομά Του, γιὰ νὰ γίνετα ἐπὶ γῆς τὸ θέλημά Του. Καὶ γιὰ ν' ἀναδειχθοῦν νικητὲς καὶ τροπαιοῦχοι ἄξιοι τοῦ ἀρχηγῶ των, ὑπομένουν στερήσεις καὶ ἀγρυπνίες καὶ πείνα καὶ δίψα καὶ κάθε ταλαιπωρία. Ἄλλωστε «οὐδεὶς στρατευόμενος ἐμπλέκεται ταῖς τοῦ βίου πραγματείαις, ἵνα τῶ στρατολογήσαντι ἀρέσῃ». Εἶναι λοιπὸν ἐλεύθεροι ἀπὸ τὰ βιοτικά καὶ ἀγωνίζονται νομίμως μὲ πίστη, μὲ σταθερότητα, μὲ ταπείνωση καὶ ὑπομονή.

Ἔτσι, μὲ τὶς παραγγελίες καὶ τὶς ὑποδείξεις τοῦ θείου Παύλου ἐργάσθηκε καὶ ἀγωνίσθηκε καὶ ἄθλησε καὶ ὁ ἅγιος ποὺ σήμερα γιρτάζουμε, ὁ Μεγαλομάρτυς καὶ Μυροβλήτης ἅγιος Δημήτριος. Ὁ ἱεραπόστολος τῆς Θεσσαλονίκης καὶ ὅλης τῆς Μακεδονίας, ὁ διαπρύσιος δάσκαλος τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ ὑπόδειγμα τῶν νέων, ποὺ δὲν περιόρισε τὸ ἔργο τῆς διδασκαλίας μόνο στὸ περιβάλλον του, ἀλλὰ προσευχόμενος συνεχῶς ἔδινε καλὴ μαρτυρία μεταξὺ τῶν νέων τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τῆς Μακεδονίας. Σὰν μαγνήτης εἴλκυε ὅλους ὅσους ἤθελαν νὰ γνωρίσουν τὴν μόνη Ἀλήθεια, τὸν Χριστό, καὶ ἐνῶ οἱ ναοὶ τῶν ἐθνικῶν ἄδειαζαν, οἱ κατακόμβες τῶν χριστιανῶν γέμιζαν. Μὲ τὶς θαυματουργικὲς του παρεμβάσεις ποὺ ἦταν καρπὸς προσευχῆς, πίστεως καὶ χάριτος, εἶδε τὴν πατρίδα του Θεσσαλονίκη γεμάτη Χριστιανούς· εἶδε, ἐθαύμασε, καμάρωσε ἐκεῖνον ποὺ αὐτὸς ἐχαρίτωσε εὐλογώντας τον, τὸν Νέστορα, νὰ νικάει καὶ νὰ ταπεινῶνῃ τὴν ἔπαρση, τὴν ἀλαζονεία καὶ τὸν ὄγκο τοῦ Λυαίου. Εἶδε καὶ χάρηκε καὶ δόξασε τὸ Θεό, Ἐκεῖνον ποὺ διεκήρυξε: «τοὺς δοξάζοντάς με ἀντιδοξάσω».

Γι' αὐτὸ καὶ μὲ περισσότερο ζῆλο καὶ αὐτοθυσία συνεχίζει τὸ ἱεραποστολικό του ἔργο. Τί καὶ ἂν τὸ θηρίο τῆς εἰδωλολατρίας ὀρθώνεται ἐμπρὸς του; Τί

καὶ ἂν στρατοὶ καὶ στρατηγοὶ τὸν πολεμοῦν καὶ τὸν φυλακίζου; Τί καὶ ἂν λογχοφόροι ἐκτελεστὲς τρυποῦν τὸ στῆθος του καὶ τὸν θανατώνουν; Αὐτὸς γεμᾶτος χαρὰ καὶ Χριστὸ βροντοφωνάζει: «Ἐνεκά Σου θανατούμεθα, ...ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς». Αὐτὸς ἀξιώθηκε «ὁ πιστὸς τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης» τῆς τιμῆς νὰ εἶναι ὁ ἀκαταμάχητος ὑπερασπιστὴς καὶ προστάτης καὶ τῶν Θεσσαλονικέων προϊστάμενος. Καὶ ξέρετε γιατί; Γιατὶ εἶχε μὲ τὴν πίστη καὶ τὴν προσευχὴ ἀποκτήσει «σύνεσιν ἐν πᾶσι». Ὅχι μόνον, ἀλλὰ καὶ γιατί «μνημόνευε Ἰησοῦν Χριστὸν, ἐγνηγερμένον ἐκ νεκρῶν». Καὶ ὅπως ὁ μέγας ἀπόστολος Παῦλος κακοπαθοῦσε «μέχρι δεσμῶν ὡς κακοῦργος», ἔτσι καὶ ὁ Μυροβλήτης ἀδέσμευτος, ἐλεύθερος, δυναμικὰ κήρυττε παντοῦ τὸν Κύριό μας καὶ ἔνεκα τούτου ὑπέμεινε καὶ μαρτύριο «ἵνα τύχη σωτηρίας τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ μετὰ δόξης αἰωνίου». Ἀδελφοί:

Καὶ σήμερα ὑπάρχει ἀνάγκη ὑπομονῆς καὶ ἀντοχῆς. Ὁμολογίας καὶ καλῆς διαθέσεως. Ἄς ὀπλιθοῦμε μὲ πίστη «πρόσθεσ ἡμῖν πίστιν, Κύριε», ὥστε ἄτρομοι, ἀδίστακτοι, ἄκαμπτοι, γενναῖοι καὶ πρόθυμοι νὰ δίνουμε τὴν καλὴ μαρτυρία καὶ ὁμολογία, ὥστε νὰ βλέπουν οἱ ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας καὶ πίστεως πόσο ωραία περιπέτεια εἶναι ἡ ἄθληση καὶ ἡ ἀγιότητα καὶ ἔχοντας ὡς πρότυπο τὸν ἐορταζόμενο Ἅγιο νὰ δοξολογοῦν τὸν Τριαδικὸ Θεό, «τὸν ἐν ἀγίοις ἀναπαυόμενον».